

...r...ir...n...ur · sun · kunars · i · risny suain risti. — Juel och Brate ha inga egna läsningar utan återgiva Dybecks.

22—27 i **risny** återger ett ortnamn. Redan Dybeck och efter honom Brate och v. Friesen ha förmodat, att härmed avses *Risne* i Spånga sn. Namnet skrives *Risenö* 1363 (*SRP* n:r 587), *Risnö* 1375 (ib. n:r 1181). Om namnet *Risne* se J. Sahlgren, *Eddica et scaldica* 2: 1 (1927), s. 272 f., O. v. Friesen i *Namn och Bygd* 18 (1930), s. 100.

Ristaren har hetat Sven. Samma ristarnamn förekommer i ytterligare 5 inskrifter: U 247, 284, 321, 377 och D 1:155 Brunnby, Börje sn. Namnet är ju mycket vanligt, och det är därför icke utan vidare klart, att det är samme man som avses. Brate påpekar, att »den egenomliga formen av **s** utan nedre stav» förekommer på U 321 och U 382. Detta tyder onekligen, trots den ganska olikartade ornamentiken, på att ristaren har varit samme man. Jfr U 247.

### 383. Sigtuna, Kyrkan. Nu i Statens Historiska Museum.

Pl. 46.

Litteratur: B 301, L 13. J. Peringskiöld, *Monumenta* 2, bl. 165; UFT h. 5 (1876), s. 51; O. Juel, *Sigtunas runstenar* (i: UFT h. 26, 1908), s. 3.

Äldre avbildningar: Leitz och Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* och B 301); Juel foto a. a. fig. 1; H. Faith-Ell foto 1925 (ATA).

Stenen fanns på 1600-talet tillsammans med U 382 och U 395, i klosterkyrkans sakristia. Senare har den blivit inlagd i kyrkans golv. År 1876 omtalas »en sten med vackra runslingor utan runor», som låg i golvet i norra sidoskeppet; säkerligen är det U 383 som avses. År 1888 fördes den till Statens Historiska Museum, där den alltjämt förvaras (inv.-nr 8455).

Röd sandsten. Höjd 1,10 m., bredd 0,67 m. (nedtill) — 0,55 m. (upptill). Stenen har liksom U 395 blivit svårt stympad; upptill och på båda sidor ha ristningens yttre delar blivit borthuggna. Sannolikt har här en slinga med inskrift gått utefter stenens ytterkant; av runorna finnas emellertid endast obetydliga spår bevarade. Det är sålunda stenens mittparti, fyllt av en schvungfull ornamentik, som är i behåll. Kompositionen har varit en variation av U 395. Det förefaller icke omöjligt, att de båda stenarna kunna ha tillhört samma gravmonument och att U 383 har varit en pendant till U 395. I varje fall äro de verk av samme mästare. Det är samma rytm och noggranna avvägning i linjerna, samma utomordentliga skicklighet i utförandet. Om dem båda kan det sägas, att de i sin art äro fulländade konstverk. I detta avseende stå de otvivelaktigt främst bland Sigtunas runristningar.

Nedtill t. h. synes inom uppåtgående slingan spår av 4 runor; den första synes ha varit **n**, den andra **i**. Huruvida detta är inskriftens början eller slut, kan givetvis icke avgöras. Upptill på h. sidan finnas även spår av ett par stavar.

### 384. Sigtuna, Klosterområdet.

Pl. 47.

Litteratur: W. Holmqvist, Rapport till Riksantikvarien 7/9 1945 rörande undersökning av medeltida byggnadsrester öster om Mariakyrkan i Sigtuna sommaren 1945 (ATA).

Vid undersökning sommaren 1945 av husgrunder i klosterområdet på östra sidan av Maria-kyrkan utanför nuv. kyrkogården påträffades av docenten W. Holmqvist fragmentet av en runsten. Av Holmqvists rapport till Riksantikvarien framgår om fyndomständigheterna följande:

På östra sidan om det s. k. klosterdiket, strax SÖ om Mariakyrkan, blottades resterna av ett stort byggnadskomplex, som sannolikt har tillhört klostret och uppförts samtidigt med detta,